

Publicerad 2012-08-16 01:13 av smultronbergen

Jean, modern

Han kryper ihop likt ett barn

Innehållet värmer, skammen krymper,
rinner, fyller ut de glödande hålen,

en mening återkommer

en mening står i centrum,

Det finns meningar som bränner
där människan i människan får

bränder,

I de ögonblicken vidgas begrepp
som livsval,

Oh älskade Jean,

ropet hörs där längst inne i Jean

Julies omsorg bränner, likt en stöt
är hennes spegling av det barn, det
barn som övergetts, men inte ens får
se det,

när Jean återberättar kärvor, lägger
Julie ett pussel,

Resultatet utmynnar i ord tänkta att
trösta,

En moder vars son ramlat nerför
patriarkens stege,

Med en skuld, fasansfull,

ofantligt stor,

alltid ytterst ordlös,

Jean älskar sin väninna, den där evinnerligt
slitna, empatin ser ingen gräns, tårar
kan trilla, Jean är mycket blind och meningen, den
centrala återges och återges, den där om
Jeans mamma,

Jean hade just då ramlat, enligt Jung
från en arbetsplats som andra, det är symboliken viskar det psykodynamiskt
kalla, arketyper, ljuder öppet över denna
diskursen,

Jean är lika ovetande som en dum
åsna, trots alla timmar

Alla timmar med vår Julie

så han säger uppbragt, vet du historien
om min mamma,

Nej söta Jean, ta och berätta, så ska
Julie den omsorgsfullt bekräfta,

Om och om igen,

Jean nämner den ofta,
älskar den uppmärksamhet den ger

Fröken Julie förstod långt efteråt att
Jean här var i behov av bostad, och
Jeans alkoholiserade moder, behöver
han skyddad ifrån,

Julies omsorger om de svaga, är en
sida att utnyttja,

Inte genom eget bruk, framför fötter

nakna,

Julie behöver förstås bli på det klara

han är förstås i klorna av en häxa som
brygger vinet, något annat än detta,
gör ondare att vidröra,

En alkoholist som har en alkoholist
till mamma,

Skulden, den egna, som en uppblåsbar
ballong, när den kan jämföras med
andras,

Så Jean ges tid. Tid han inte har.

Tid Julie inte har. Den om när hans
mor i ett av Jeans fall, där depressionen
randas.

den stackars Jean som får stå på
egna ben,

Min son. Varför oroa sig när det gör ont.
Varför tala och sörja sådant vi andra gömt.

Min kära son ta ett glas vin så är det
glömt,

gör som mor din, töm din själ med
strunt,

Det är historien Jean aldrig har glömt

en historia Julie, ska känna till,

En historia Julie redan kände till

som inte handlar om den historia Jean
nyss nämnt,

utan om en mening, som säger allt

Om kommunikation och hur den tas
emot,

Om skam och skamlöshet och skuld

om Jean i berättandets egna stund
om syftet som han alltid gömt,

Om varför Julie ska höra på

Om ett barn som lagt sin
alkoholism i sin moders knä,

istället för att inför Julie be,

om nyckeln i den tröst, hans eget inre
inte förmått att se

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten